

beelding groeide het ontwerp altijd breder uit, kreeg vasteren vorm, maar meteen voorzag hij dat er veel voor noodig was, en elk het zijne zou moeten bijdragen. In den stal zou het donker zijn, er moest dus voor licht gezorgd worden, en elk zijn lantaarn medebrengen; de stal zonder meer was geen aardigheid, en armtierig voor een kerstfeest, maar met pinten en paleeren zou het een uitzicht krijgen.

Op den goeden wil en de hulpvaardigheid mocht Maantje rekenen: allen om ter meest waren ze bereid het mogelijke te doen: d'een beloofde keersen, d'ander goud- en zilverpapier, gekleurde linten, papieren bloemen, de noodige kleeren – alles zouden ze meesleuren wat bij eene kerst-kribbe te pas komt. Maantje moest altijd maar vertellen hoe het worden zou, en in de verbeelding van al die knapen en meisjes ging het wonder aan 't groeien: 't stalleke van Bethlehem in stralend licht, met kleurig lint en lantaerntjes, de kribbe met den os en den ezel, de Koningen, de ster, de herders en de engelen... Maantje had de gave van vertellen, zijne verbeelding kwam hem te hulp en hij was niet bang voor een leugentje, – zoodat hij zijne toehoorders in verrukking bracht, en zij het heele ding uitgebeeld zagen als op een schilderij. Maantje zelf stelde het zich voor als een glorieus vertoog, doch hij gerocht in moeilijkheid als hij dacht: hoe dat tafereel zou handelen in den tijd, hoe ze daar 'staan' zouden? Er moest ook iets 'gebeuren' meende hij. En toen kwam Doren Vos nog opsteken met die domme vraag: 'Wat gaan we daar eigenlijk bij doen?' Ja, dat was het! Daar had Maantje alreeds zijn hoofd op gebroken, lang voordat die nuchtere kwibus die vraag stelde, doch hij kon het niet vinden. Liedjes zingen? maar dat hadden ze al gedaan op hun ronde, en een liedje is gauw uitgezongen. Voor geen goed ter wereld zou hij zich tegenover de jongens verlegen toonen – zijne fantasie had hem nog nooit in den steek gelaten, en zeker moest en zou er iets op gevonden worden; voorloopig dus maar den schijn aannemen, en doen alsof hij eene verrassing gereed hield. 'Gij zult het zien effen aan, gasten' verklaarde hij stoutweg, en daarmede mochten ze het doen.

Die Mane was een eerste klepper, – zij waren gerustgesteld, en de verwachting er te hooger door gespannen. Hij leidde verder de zaak als een hoofdman, gewoon te bevelen en orde te houden, juist gelijk ze 's zomers in bende verre tochten ondernamen met den hoepel, of er op uittrokken om oorlog te voeren tegen de jongens van andere gemeenten. Maar nu was het iets heel bijzonders.

De grijze winterdagen volgden elkander op, traag, eentonig; tusschen de klaarte van den laten morgen en den tijelijken avond lag de verwachting opgestapeld als in twee diepe oeverwanden, – maar 't donker van den nacht opende telkens nieuwe droomvisioenen beschenen door glansend tooverlicht.